

Leerrede over Markus 2: 1 t/m 12, uitgesproken op Woensdagavond 22/06/49 te Schiedam door H. Hofman, evangeliedienaar.

Zingen - Psalm 46: 1 en 2

Lezen - Markus 2

Voorrede.

Het geloof, waar de Schriftuur van spreekt - inzonderheid in de brief aan de Corinthiërs, waar de apostel Paulus zo verheven handelt over het geloof, de hoop en de liefde - wat een uitnemende zaak is dat!

Wat wij zo-even hebben gezongen geeft ons ook te kennen, tot welk een hoogte een armzalige en ontblote zondaar in zichzelf, verheven wordt door het geloof, zelfs om over alle bergen en heuvelen van ellende, moeite, zorg en kwellingen heen te zien. Want wat wij zongen is niet de taal van iemand die zo flink is, dat hij zichzelf er door kan slaan! Dat hoort in de wereld thuis, die kunnen alles zelf. Maar de kerk spreekt zich hier uit, dat zij zelf niets kan. Doch nu doet de kracht des geloofs het werk: "God een toevlucht". Adam had geen geloof toen hij gezondigd had, hij vluchtte van God af, en was zó flink, dat hij zichzelf wel kon helpen. Zo doen wij allen van nature. Maar de kerk, waar wij van zongen, kan zichzelf niet helpen, en neemt de vlucht naar God tóe, in plaats van er vandáán.

Wat doet ons de vlucht naar God toe nemen? Doen wij dat uit onze natuur? Neen. Wij worden daartoe bewogen. Daarin doet het geloof het werk, en ik zei al dat het dan de ellendige, ontblote zondaar zodanig verheft, dat men over alle bergen en heuvelen van bezwaren héén ziet. Want God wil de Helper zijn. Hij wil alles zijn voor een ellendige, die in de eenvoudigheid van het christengeloof de toevlucht tot Hem neemt. Zonder geloof is het onmogelijk Gode te behagen.

Want wat is de mens waar het geloof het werk niet doet? Dat is iemand die "ik" vóórop zet. Maar waar het geloof het werk doet, wat staat daar voorop? U! Dan is dát het doel, anders ben ik zèlf het doel. Daarbij: waar geloof is, is ook eenvoudigheid en vernedering. Waar dat niet is, is eigendunk en hoogheid. Het geloof is zulk een vruchtdragende genade, dat het teweeg brengt, dat men alles als in de handen van een almachtig God legt en van een Koning, Die zulk een macht bezit, Die overwonnen heeft de dood, het graf, de hel, alles.

Het geloof is dan ook zulk een wonderlijke zaak, dat het de mens met al zijn eigen doen en werken uitsluit. Want een mens met eigen doen en werken, en geloof gaan niet samen. Daar moet òf het geloof wijken, òf de eigen werken, één van beide. Beide tegelijk, dat gaat niet op. Waarom niet? Omdat het volledig met elkaar in strijd is. Het geloof slaat het oog op God, op Christus. En eigen werken? Dan ziet men op zichzelf, want dan moet het van ons komen. Maar met het geloof is het zo gesteld; dat erkent dat alles van boven moet komen. Dat is het verheven onderscheid.

Welk een ruimte spreekt zich dan ook uit in hetgeen wij zongen:

...Dies zal geen vrees ons doen bezwijken,
Schoon d'aard uit hare plaats mocht wijken. ...

De inhoud daarvan is: al keert hier alles, bij wijze van spreken, ondersteboven, dan is er in de hemel nog niets veranderd, want God blijft Dezelfde, Zijn Woord blijft eeuwig waarachtig. Hij is God, Die alles kan, behalve liegen. Dát kan Hij niet. Hij houdt Zijn Woord gestand.

Zo geschieden er door het geloof wonderen, waaruit de apostel Paulus dan ook in de brief aan de Hebreëen een heel hoofdstuk wijdt aan het geloof, wat er door het geloof gedaan was.

Daartoe vragen wij dan ook een wijle uw aandacht, en wel voor een geschiedenis uit het ons zo-even gelezen hoofdstuk. Zoeken wij echter vooraf Gods aangezicht om een verbeurde zegen.

Tekst.

Het woord, of de geschiedenis, waartoe wij uw aandacht vragen, vindt u in de eerste 12 verzen van het ons zo-even gelezen 2e hoofdstuk uit het heilig Evangelie naar de beschrijving van Markus.

1. *En na sommige dagen is Hij wederom binnen Kapérnaüm gekomen; en het werd gehoord, dat Hij in huis was.*
2. *En terstond vergaderden daar velen, alzo dat ook zelfs de plaatsen omtrent de deur hen niet meer konden bevatten; en Hij sprak het woord tot hen.*
3. *En er kwamen sommigen tot Hem, brengende een geraakte, die van vier gedragen werd.*
4. *En niet kunnende tot Hem genaken, overmits de schare, ontdekten zij het dak, waar Hij was, en dat opengebroken hebbende, lieten zij het beddeken neer, daar de geraakte op lag.*
5. *En Jezus, hun geloof ziende, zei tot de geraakte: Zoon, uw zonden zijn u vergeven.*
6. *En sommigen van de Schriftgeleerden zaten aldaar, en overdachten in hun harten:*
7. *Wat spreekt Deze aldus godslasteringen? Wie kan de zonden vergeven, dan alleen God?*
8. *En Jezus, terstond in Zijn geest bekennde, dat zij alzo in zichzelf overdachten, zei tot hen: Wat overdenkt gij deze dingen in uw harten?*
9. *Wat is lichter, te zeggen tot de geraakte: De zonden zijn u vergeven, of te zeggen: Sta op, en neem uw beddeken op, en wandel?*
10. *Doch opdat gij moogt weten, dat de Zoon des mensen macht heeft, om de zonden op de aarde te vergeven (zei Hij tot de geraakte):*
11. *Ik zeg u: Sta op, en neem uw beddeken op, en ga heen naar uw huis.*
12. *En terstond stond hij op, en het beddeken opgenomen hebbende, ging hij uit in aller tegenwoordigheid; zodat zij zich allen ontzetten, en verheerlijkten God, zeggende: Wij hebben nooit zulks gezien!*

Leerrede.

Het is een ons zeer bekende geschiedenis. Geve God, dat van die inhoud bij ons zij, mede door het gewrochte van die eeuwige Geest. Dat zou insluiten, dat ook wij dan in zulk een staat en omstandigheden waren, en Gode aangenaam waren. Immers, in deze geschiedenis spreekt zich het geloof en de liefde uit.

Jezus leerde in een huis te Kapernaüm, en was omgeven door allerlei mensen, waaronder Schriftgeleerden en Farizeeën, die van verschillende plaatsen gekomen waren om Hem te horen. Als wij de drie evangelisten: Matthéus, Markus en Lukas met elkander vergelijken, dan krijgen wij de indruk, dat het niet alleen mensen waren, die het om wat lering te doen was, maar dat er daar ook waren om op een kritische wijze te luisteren. Dat spreekt zich dan ook in deze geschiedenis sterk uit. Wanneer Jezus tot die man zegt: "Uw zonden zijn u vergeven", dan hebben zij wat, want niemand kan de zonden vergeven dan Eén, namelijk God. Het is dus niet alles godzaligheid geweest, dat er zovelen bij Jezus waren! Maar wat die mensen - die met die geraakte (of lamme) man aankwamen - deden, dat was anders, dat geschiedde in waarachtige liefde en geloof. Dat zijn zaken waarin men Gode aangenaam is, en waardoor men werken doet die Hem welgevallig zijn, waarvan men kan zeggen dat zij in God gedaan zijn.

Die man dan was geraakt (had mogelijk een beroerte gehad), was lam, kon niet lopen, lag op een bed. Nu blijkt, dat die man verschillende vrienden had. Zij droegen het bed met zijn vieren, maar er staat niet letterlijk hoeveel mensen er precies geweest zijn.

Het kunnen er 6, 8, 10 of nog wel meer geweest zijn, die naar die man waren gegaan en gesproken hadden over Jezus, Die van allerlei ziekten en kwalen genas. Die kon hem ook wel genezen. Dat was het geloof van die mannen. En die geraakte geloofde óók. Dat blijkt dááruit, dat hij zich door hen laat bepraten en zich met zijn bed laat opnemen en dragen.

Wat ànderen daarvan zeiden, ja, dat laat die man koud. Hij geeft zich als over aan die mensen, die hij aanmerkt als zijn vrienden, en vertrouwt zich daaraan toe. Die bedoelen zijn welzijn, daar durft hij zich dan ook aan over te geven. Zo gaan zij dan met hem op stap, ieder een hoek van zijn bed vasthoudend, en komen zo aan bij het huis waar Jezus was. Maar ... nu kunnen zij niet bij Jezus komen! Want er is zulk een grote schaar mensen, dat zij zelfs buiten de deur zitten.

En (al lezen wij dat hier nu niet uitvoerig, het blijkt wel uit het verdere) degenen die daar waren, hadden geen lust om voor die mensen uit de weg te gaan. Dus, al luisterden zij naar Jezus' leer, naar wat Hij sprak, maar in hun hart woonde er weinig liefde. Zij hadden meer met zichzelf op, dan met die ongelukkige tober die daar lag.

Hieruit zien wij, dat, waar de genade geen schoonmaak in het hart heeft gehouden en de zaak verder rein houdt, welk een hardheid er bij de mens is! "Ik" staat voorop! Er moge een medelijdend woord voor een ander zijn, maar dat "ik", dat wij in de val in het paradijs eigen geworden zijn, viert toch zo hoogtij! Bij onderscheidene gelegenheden komt het voor de dag, wat dat eigen "ik" eigenlijk is: hard als het graf, en zo koud als de dood voor een ander.

Wie waren er in de ogen Gods nu aangenamer, die mensen die daar zaten (al was het met een scheef hoofd en water in de ogen - o, wat een zalig woord dat Jezus sprak - òf, die mensen die met die ongelukkige toberd liepen te sjouwen met druppels zweet op hun voorhoofd? Want het zal wel zó geweest zijn, dat zij zo voorzichtig mogelijk gedaan hebben, om die man geen pijn te doen. Die laatsten toch waren Gode aangenaam, maar de eersten, die met zulk een liefdeloos hart zaten, konden Gode niet aangenaam zijn.

Die in het huis waren, zaten rustig. Hun zat niets in de weg. Maar wonderlijk is het, waar geloof en liefde werken, daar komen allicht bezwaren opzetten! Dat zien wij hier ook. Zullen wij daar steeds rekening mee houden? Want dat is door al de eeuwen heen zo geweest, en zal zo blijven.

Hebben degenen, die uit het geloof en de liefde handelen, schade van de bezwaren die voorkomen? Neen, helemaal niet. Wij zouden het geloof, de hoop en de liefde kunnen vergelijken bij een diamant. Hoe meer die geslepen wordt, des te schoner gaat hij blinken en te hoger rijst hij in waarde. Zo is het dáármee ook. Want het geloof is zo maar geen ijdele en losse zaak, maar een zekerheid die in het hart is. Zùlk een vaste overtuiging, dat, al zijn er bezwaren als bergen en heuvels, het geloof gaat er niet voor opzij.

In dode belijdenis kan er gepraat en geredeneerd worden. Men zou dat kunnen vergelijken bij een paard die een zware last tegen een berg moet trekken, maar op een gegeven ogenblik stil blijft staan, want het ziet er niet overheen, het is te zwaar. Een os heeft weinig schoonheid. Maar in bergstreken, waar er zwaar getrokken moet worden, gebruikt men van oude dagen af, ossen om het zware werk te doen. Die houden van volharden, van dóórzetten. Zelfs in de Schriftuur worden de dienaren des Woords voorgesteld onder het beeld van ossen. Zo had het koperen wasvat, of de koperen zee in Salomo's tempel een rand, die was er niet los opgelegd of er aan geklonken, maar tegelijk in dezelfde vorm of gieting gegoten. Daaraan waren ook beeltenissen van ossen (voorstellende de dienaren des Woords, als één zijnde met die koperen zee, die een beeld was van de Evangelie- en genadearbeid tot reiniging) om Gode dienstbaar en aangenaam te kunnen zijn. Daarom moet het ons niet verwonderen, als het geloof moet kampen met allerlei moeiten en bezwaren, en de gelovige met allerhande tegenspoeden, waar men niet in het minst op gerekend heeft. Zullen die mensen er op gerekend hebben, dat als zij met die man naar Jezus gingen, er geen mens opzij zou gaan? Ik denk van niet. Waarom niet?

Wel, de liefde denkt geen kwaad. Die mensen hebben er zeker niet aan gedacht dat anderen zo zouden zijn: in koudheid, in hardheid, je moet maar zien dat je terecht komt, je moet maar voor jezelf zorgen.

Nu zijn ze daar, waar het huis is. Voor spot? Is het nu zo: wij kunnen hier niet terecht, wij gaan maar weer terug? Neen, dat is helemaal geen eigenschap van het geloof, van de liefde en van de hoop als vrucht des geloofs, maar een dóórzetten! Hoe?

De liefde (dat is spreekwoordelijk) is vindingrijk, en het geloof spreekt zich op zulk een wijze uit: Hij zal ons zeker niet beschamen. Vandaar: volharden, hóe ook! De hoop heft het hoofd als op, en de liefde is vindingrijk.

Daarom gaan die mensen niet in moedeloosheid zeggen: dat is fout, wij kunnen net zo goed teruggaan; zij gaan hier niet opzij. Of, zullen wij maar blijven wachten totdat Jezus uit het huis komt? Neen, om maar te "blijven wachten op de Heere!" dat doen ze ook niet. Zij gaan naar Hèm. Het ligt op hun pad, dat zij zoeken daar te komen.

Daar krijgen ze het dak in het oog. Immers, in de Oosterse landen hebben de huizen platte daken. Zij komen op het idee: als wij niet door de gewone weg kunnen - door de deur - dan maar door het dak. Zij vragen niet of dat mag, en of de huiseigenaar daarmee akkoord gaat. Dat zijn allemaal zaken, die zij later wel kunnen uitzoeken, het loopt nú over die man. Dàt is de hoofdzaak: die man wensen zij tot Jezus te brengen.

Maar, ... het dak op, dat is ook al weer een bezwaar, want om van buiten af op het dak te kunnen komen, zal daar mogelijk wel een ladder aan te pas hebben moeten komen. En als zij dan boven zijn, dan moeten er ook nog touwen zijn, om het bed voorzichtig naar boven te halen.

Die man liet ook maar met zich doen. Hoe kwam dat? Hij had vertrouwen in degenen die met hem bezig waren. Ja, het was wel een rare manier om hem op deze wijze tot Jezus te brengen: op bed, met vier touwen, eerst het dak op, en dan door het dak naar beneden. Het hoofd van die man zal wel eens wat hoger geweest zijn en dan weer eens wat lager dan zijn benen, en hij zal wel eens wat scheef gehangen hebben, maar hij heeft maar met zich laten doen, in overgegevenheid des harten.

Die mensen geloofden, dat, als zij hem bij Jezus brachten, dan zou Die hem genezen, en die man geloofde ook dat het zeker zou gebeuren. Zij hadden dus hetzelfde geloof. Zij wilden doen, en hij wilde laten doen. Zo hebben zij hem eerst boven op het dak gebracht en toen het dak opengebrosen. Ja, dat ook nog maar gedaan, totdat de opening groot genoeg was. Gelukkig, nu konden zij die man laten zakken, nèt vlak voor Jezus.

Niets staat er van of zij aan de toeschouwers gevraagd hebben of die er op tegen waren. Er zullen er ook wel geweest zijn, die zaligjes naar Jezus luisterden, en nu werd boven hen het dak opgebrosen. Je kan tegenwoordig niet eens meer zalig luisteren. Ja, je moet maar met jezelf opgescheept zitten! Dan heb je het te kwaad over anderen. Wáárom die dit, en die dat, en waarom dit zus en dat zo?

Nu, die andere mannen, boven op het dak, zaten ook met iemand opgescheept, maar dat was een ongelukkige, dus dat was precies omgekeerd. De eersten, daar beneden, zaten met moeite en wrevel, maar bij hèn, op het dak, was het anders; zij hadden een hart vol liefde. Daarom komen zij daarmee bij Jezus.

Hoe doet Jezus? Hij bekijkt dat als een gemeenschappelijke zaak. Die mán had belangen, en zij die daar boven op het dak zaten hadden óók belangen! Die man had met zich laten doen, omdat hij geloofde, en die anderen hadden gedaan, ook omdat zij geloofden.

Hier zien wij iets van de waarachtige liefde. Immers, wij zeiden reeds, dat het geloof een vruchtdragende genade is. Met het geloof is het niet zó gesteld, dat men als in een hoekje kruipt: "ik voor mijzelf, ja hoor, ik kan het wel stellen, ik ben zalig."

Neen, maar het geloof wenst zich uit te spreken, zoekt gemeenschap en zoekt ook de naaste te dienen. Vandaar zien wij in deze geschiedenis de waarachtige liefde-arbeid, vloeiende uit het geloof: het dienen van de naaste.

Wat hebben zij nu gehad met dat dienen van de naaste? Gemak? Integendeel, zij hebben moeten werken, zij hebben een man moeten dragen, bezwaren moeten oplossen, moeilijkheden moeten overwinnen. Dus, met werken, denken, sjouwen en breken niets anders dan last, net zo lang, tot zij hem bij Jezus hadden gebracht. En de anderen zaten zálíg naar de preek van Jezus te luisteren, die konden zitten, en zíj, in plaats van aangenaam te luisteren, zó in de weer.

Maar ... vraagt daar de liefde naar? Bedoelt een waar gelovige, waar de liefde werkt, in de eerste plaats zichzelf? Of is het geloof, de hoop, de liefde, zulk een gave en genade Gods dat daaruit God bedoeld wordt en de naaste? Ja toch zeker! Dan kan een ieder voor zich in deze geschiedenis opmerken of er bij hem de ware genade is.

Als er ware genade is, dan spreekt zich dat bij tijd en gelegenheid rechtstreeks uit tot God en tot de naaste, al is het dat het gepaard gaat met zorg, moeite, kruis, soms met verdriet en grote teleurstellingen. Ja hoor eens, daar is niets aan te doen. Die mensen hebben ook alle teleurstellingen geïncasseerd, opgepakt, en zijn verder gegaan, om het doel te bereiken. Zo handelt de waarachtige liefde.

Nu vinden wij hier uitbetaling. Niet op zulk een wijze, dat, toen die man bij Jezus was, Jezus met hem gaat handelen en spreken: "ja, dat hebben zij nu gedaan, maar dat ligt op hun pad, dat is niets dan een staaltje van hun plicht", en het dan zo verder laat!

Het is waar, dat het een oprechte en ware plicht is om de naaste lief te hebben als zichzelf, en wanneer wij gedaan hebben wat ons bevolen is, dan is Jezus' leer, dat wij dan nochtans zouden zeggen: ik ben een onnutte dienstknecht; ik heb maar gedaan wat mij bevolen was te doen. Zo is het aan des mensen zijde. Maar hoe is het nu aan de zijde van God en Jezus?

Uit het hemelhof wordt met een ruime en milde hand uitbetaald. "Maar", mocht iemand zeggen, "onze goede werken verdienen toch niet bij God? Een mens wordt toch zalig uit de genade Gods, door het geloof in Christus?" Ja, inderdaad, dat is waar! Wij worden zalig uit het geloof, zonder de werken der Wet, helemaal uit genade, op grond van de volkomenheid van Jezus Christus' Middelaarsarbeid. Doch een zondaar, die door Gods Geest en genade bearbeid wordt, zit oorspronkelijk vol werken, en die werken zijn er op gebaseerd, om uit de hel te blijven, en in de hemel te komen, een ander mens te worden, God aan onze zijde te krijgen en Christus voor ons te winnen. Dan komt voor de dag, daar wij niet van onze plaats komen, dat God die werken niet kan aannemen. Als dat open komt, wat komt er dan voor de dag? Dan treedt op de voorgrond, dat wij een mens zijn die in Adam gevallen is. Een gevallen mens, in zonde ontvangen en in ongerechtigheid geboren, die niets anders heeft dan alleen wat niet deugt.

Waartoe is dat? Om tot de werkelijkheid te komen wat men door de zonde geworden is, zijnde in zulk een staat, dat God ons naar recht kan verdoen. En waar wij het met God eens worden in recht: wij gezondigd, ons de schuld, en wij ons voor Zijn aangezicht moeten verootmoedigen en vernederen, alle grond in Adam ons ontvalt, alle hoop - zelfs de allersterkste - bij ons vergaat, daar zal het zijn dat God in Christus de wereld met Zichzelfen verzoent, en Die Schoonste aller mensenkinderen, die zoetste Heere Jezus, als de ware Bedienaar des heiligdoms ons komt dienen met Zijn genade en goddelijke liefde, en wij gezaligd worden zonder werken, waarde of verdiensten, alleen om de genoegdoening die in Jezus Christus is.

Dus op grond van de volkomen Middelaarsarbeid, worden wij gerechtvaardigd uit het geloof zonder de werken der Wet, zoals wij Zondagavond gesproken hebben uit de 23e Zondag van de catechismus. Wanneer er dan iemand uit genade gezaligd is, zou die dan geen vruchten der dankbaarheid voortbrengen? Dat is toch vanzelfsprekend!

Want Christus' werk is een werk van herstel, om de rampzalige zondaar uit zijn verdorven en verloren staat te halen, en weer de rechte plaats te doen innemen voor God zijn Schepper, en in Zijn gunst en gemeenschap te herstellen, opdat wij weer, als schepselen Gods, aan God, onze Schepper en aan Zijn heilige Wet zouden beantwoorden. Dat brengt de genade met zich mee.

Daaruit geschieden er goede werken, welke uit het geloof voortkomen, die naar de Wet Gods zijn en Hem ter ere geschieden. Dus wij worden niet gezaligd door onze werken. Maar die werken, die uit het geloof voortkomen, en naar de Wet Gods geschieden - Gode ter ere - belooft God hier al in de tijd, en straks nog eens in het toekomstige.

Hoe doet Hij dat? Helemaal uit genade, en in vrije openbaring Zijner goddelijke liefde. Dat vinden wij nu hier vermeld, want er staat niet: "Jezus, zijn geloof ziende", maar: "hun geloof ziende." Hier hebben wij een gemeenschappelijke zaak. Zij hebben eerst met die man gedeeld in ellende. Dat deed de ware liefde. Zij geloofden, dat, als hij bij Jezus kwam, dan werd hij zeker geholpen, en die man geloofde het ook. Vandaar gaan zij aan het dragen, en die man laat zich dragen. Zij zijn op het dak geklommen en die man laat zich er op hijsen. Zij breken de tichelen op en die man laat hen hun gang gaan. Alles is een gemeenschappelijke zaak.

Daar zij nu met die man in de ellende gedeeld hebben, laat Jezus hen ook delen in de vrucht. Is dat beloning, ja of neen? Dat is zulk een beloning: die blijdschap, die die man gehad heeft, daar mogen zij in delen. En die anderen, die daar zálígjes zaten toe te kijken, hebben die vrucht niet gehad. Maar dat is voor de hand liggend.

Hier lezen wij dat alleen Schriftgeleerden aanwezig waren, maar in het Evangelie van Lukas is nog apart sprake van Farizeeën, dat waren dus de rechtzinnigen. Maar als de liefde en de ware genade ontbreekt, hoe is dan de rechtzinnigheid? Als het er op aankomt: vijandig. Dat blijkt hier. Zij zijn als met de letter van de wet bezig: "het staat er zó! En zó moet dat uitgelegd worden!" Dus, zij kunnen als het ware doen met de leer en het Woord. Maar waar genade is, daar doet de genade met ons. Ja, het is dat het in het Nieuwe Testament staat, maar anders is het voor vele dood-rechtzinnigen om zich ik weet niet wat te ergeren als zij bijvoorbeeld in de Evangelien, en ook op andere plaatsen lezen, dat daar soms teksten uit het Oude Testament worden aangehaald die soms niet eens letterlijk worden overgenomen. Dat is toch verschrikkelijk! Maar wel wordt de inhoud overgenomen! En dáár komt het op aan, niet op de letter.

Die Farizeeën en Schriftgeleerden ergeren zich, maar die mensen op het dak, wat hebben die een blijdschap gehad. Jezus, hun geloof ziende. Nu mogen zij mededelen in de gunst die de Koning gaat bewijzen! Dat krijgen zij eerlijk, zij behoeven het helemaal niet te stelen. Ook niet in deze zin: "Had je er nog wat van?" "Waarvan?" "Wel, aangaande die man, die jullie geholpen hebben." "Nu, ik ben er wel blij mee geweest, hoor." Neen, zo was het niet. Hun hart is als opgesprongen van blijdschap.

Zij hebben het niet in een oppervlakkige zin gezien, maar zij hebben Jezus' liefdehart geproefd, waar zowel de geraakte als zij de vrucht van hebben getrokken. Het loopt hieóver: wat Jezus in Zijn Middelaarshart heeft, en in Zijn hart herbergt, voor ellendigen die het oog op Hem geslagen hebben.

Daarom lezen wij hier: "Zoon, uw zonden zijn u vergeven." Maar, dat is toch wat! Zij waren toch met die man naar Hem toe gegaan omdat hij lam op bed lag. Wist Jezus dat dan niet? Ja zeker, dat wist Jezus wel, want Die weet wel wat in eens iegelijks hart is. Hij heeft dus de overleggingen van hun hart en van hun gedachten wel geweten. Hij heeft die mensen - al zat Hij in huis - wel zien sjouwen met die man. In deze zin lezen wij dit ook van Nathánaël: "eer Filippus u riep, daar gij onder de vijgeboom waart, zag Ik u". Hij heeft hèn óók wel gezien.

Maar, wat is er nu hoger, van een lichamelijke ziekte genezen te worden of van die verschrikkelijke kwaal: onze zonden? Wat is groter?

Ja, het is zeer groot als men lam te bed ligt - hulpbehoevend, helemaal van anderen afhankelijk - en in één ogenblik kerngezond wordt, maar ... dat is maar tot de dood eenmaal komt. Dus dat mag 10, 30, 50, 60 ja zeg hooguit 70 jaar zijn, en dan behoort het tot de geschiedenis, dan is het voorbij. Maar met onze zonden, dat is wat anders. Dat is niet voor 10, 40, 70, 100 jaar, niet voor 1000 jaar, niet voor miljoenen jaren, maar dat geldt voor een nimmer, nimmer, NIMMER eindigende eeuwigheid. Jezus schenkt op zulk een wijze: Ik geef boven bidden en denken. Zij geloofden van Jezus, dat Hij Diegene was Die van de Vader gezonden was. En Hij is niet gekomen om gediend te worden, maar om te dienen. Daar wil Jezus het volledige bewijs van geven. Hij begint met het voornaamste: "Zoon, uw zonden zijn u vergeven."

Daar ligt tegelijk in begrepen, dat als iemand ziek is en bidt, dan loopt het er in het gebed nogal eens over, om van de pijn verlost te mogen worden, terwijl dikwijls de ziekte precies eender blijft, ja soms kan de kwaal des te erger doorwoekeren. Maar nu wil Jezus ons hier bijbrengen dat onze zonden de hoofdzaak zijn, dááruit vloeien alle kwalen voort. Want: waren er geen zonden, dan waren er ook geen wonden, geen kwalen, dan was er geen pijn, smart, rouw, dood, droefenis. Maar nu zĳn er de zonden, en daardoor is er allerhande jammer.

Jezus tast in de eerste plaats de hoofdzaak aan; dat is de zonde. Wat moet dat dan wel voor die man en voor zijn vrienden geweest zijn! Jezus wil zeggen: komt gij tot Mij, Ik wil het werk dat Mij op de hand is gezet, radicaal doen. Ik ben niet gekomen om gediend te worden, maar om te dienen en dat wil Ik in volkomenheid doen. Welk een grondeloze barmhartigheid. Nu vloeit er dit uit voort, dat zij op het dak en die man bij Jezus, vol verbazing zijn, maar nu zijn er daar ook die zich zitten te ergeren. Dat is toch verschrikkelijk! Want wij lezen hier dat sommigen van de Schriftgeleerden, die daar zaten, in hun harten overdachten: "Wat spreekt Deze aldus godslasteringen? Wie kan de zonde vergeven, dan alleen God?"

Zij zagen dus de Majesteit en heerlijkheid van Jezus niet. Zij achtten Hem niet hoger dan een profeet, hoogstens een groot profeet, maar niet als God Zelf. Daarom ergeren zij zich daaraan. Wat zien wij daarin? Dat, al is men een geleerde, een theoloog, zelfs uiterst rechtzinnig, maar als er geen genade is, dat men dan zo kortzichtig is: men kan niet indringen in verborgenheden. Het Koninkrijk Gods is dus een afgesloten terrein!

Hier zijn nu geleerden, die Mozes en de profeten veel beter kennen dan iemand die daarin niet onderwezen is. Hoe helder er door Mozes, de profeten en in de psalmen ook gesproken is van de Persoon van Jezus Christus, en zij er als met hun neus bovenop zitten, maar absoluut geen gezicht en licht er in hebben. Het is er niet.

Laten wij daaruit leren (in uw licht - zegt de kerk - zien wij het Licht) dat wij buiten de genade des Geestes, duisternis zijn. Ja: " 't Verstand laat na, de ware grond van 't weldoen op te merken." En al is men nõg zo geleerd: "Geen dwaas weet, wat hij ziet; zijn oordeel is verduisterd." Een kind dat niet kan lezen of schrijven, maar genade in het hart heeft, weet meer dan de geleerdste professor in de theologie die dat moet missen.

Ja, maar verstand kan er over praten. Ja, ja, dat is o zo mooi. Hier in Nederland kan er op de scholen (niet alleen de lagere school of bij het middelbaar onderwijs, maar ook bij het hoger onderwijs) les gegeven worden over Nederlands-Indië, over het tropisch klimaat, de plantengroei, kortom van alles en nog wat, dan kan men er o zo mooi over praten. Maar als onze jongens straks uit Indië terugkomen, die hebben Indische grond onder de voeten gehad, tropenkleding gedragen, de tropenzon op zich voelen branden, die hebben het ondervonden, die weten het. Dat zelfde onderscheid zien wij nu hier ook bij die Schriftgeleerden, want zo is het ook gesteld met de genade.

Vandaar dat men soms de domste dingen kan doen en zeggen, maar ... als men het persoonlijk weet, dan is het anders. Wetenschap zegt: "ik denk, en er staat geschreven"; maar de genade uit zich in: "ik weet, en ben verzekerd, zó is het, en niet anders." Dat is het onderscheid.

"En Jezus, terstond in Zijn Geest bekennde, dat zij alzo in zichzelf overdachten, zei tot hen: Wat overdenkt gij deze dingen in uw harten? Wat is lichter, te zeggen tot de geraakte: De zonden zijn u vergeven, of te zeggen: Sta op, en neem uw beddeken op, en wandel? Doch opdat gij moogt weten, dat de Zoon des mensen macht heeft, om de zonden op de aarde te vergeven (zei Hij tot de geraakte): Ik zeg u: Sta op, en neem uw beddeken op, en ga heen naar uw huis. En terstond stond hij op, en het beddeken opgenomen hebbende, ging hij uit in aller tegenwoordigheid; zodat zij zich allen ontzetten, en verheerlijkten God, zeggende: Wij hebben nooit zulks gezien!" Die man had het ervaren, de anderen hadden het slechts gezien; dat was het verschil.

Wat liggen hier voor redenen in vervat? Allereerst dat Jezus de vergeving der zonden stelt boven lichaamskwalen. Ten andere dat Jezus hier handelt in aller tegenwoordigheid. Zij zaten daar, genoten van Jezus' lessen, maar ... met welk een hart was dat? Hadden zij de vergeving der zonden nodig? Neen! Daar het werk Gods een beantwoording is in behoefte, zo had die man het wel nodig. Waaruit? Omdat hij geloofde.

Wat ligt er in het geloof vervat? Dit, als nu Jezus Christus de Zoon van God is - de Zaligmaker, Die in de wereld komen zou - en het is Zijn werk om te zaligen, dan kan ik het zelf niet, dan moet Hij alles doen. Die man moet dus zulk een geloof hebben gehad, dat hij niet alleen wat zijn lichaam betrof aangewezen was op Hem, maar dat Jezus ook de aangewezen Persoon was om hem in alles te dienen. Daarom beantwoordt Jezus hem in àl zijn ongeluk: "Zoon, uw zonden zijn u vergeven."

Hij doet dat in aller tegenwoordigheid, opdat (die man heeft er in de eerste plaats vrucht van, en die hem gedragen hebben, hebben het in de tweede plaats) degenen, die daar verder bij zijn, mede zulk een les leren, dat Jezus behoefte helpt, diegenen beantwoordt die het nodig hebben, opdat zij zouden weten: ik heb het niet nodig.

Nu wil Jezus bevestigen, dat Hij maar heeft te spreken en het is er, te gebieden en het staat er: "Ik zeg u: Sta op, en neem uw beddeken op, en ga heen naar uw huis." En de man stáát op, néémt zijn beddeken op, en gáát heen, opdat ieder kan zien Wie Jezus is. Hem is gegeven alle macht, in de hemel en op de aarde, ook macht om de zonden te vergeven op deze aarde.

De Schriftgeleerden zeiden: "dat kan God alleen." Ja, maar Jezus is mede waarachtig God! En dat zien zij niet. Vandaar stoten zij zich er aan. Maar die man ervaart het aan ziel en lichaam beide, dat Jezus waarachtig mens is maar ook waarachtig God. Zo zien wij, dat het geloof zijn vrucht oplevert en de liefde wordt beantwoord.

Hier zien wij dus dat het bij hen een gemeenschappelijke zaak is. Niet dat het een zaak is van die man alleen, maar van allemaal. Vandaar: "hun geloof ziende." Zij hadden met elkander gedeeld in de ellende, in de tegenspoeden, maar nu genieten zij met elkander ook de uitkomst. Laat ons dat opwekken tot waarachtige liefde.

Zover wij genade en aanneming verkregen hebben en wij afgeladen worden met een zondaar en wij daaronder eens moeten sjouwen en dragen, dat geeft niets, zelfs al zien wij er niets van dat er ooit wat anders bij die man, vrouw, jongen of meisje voor de dag komt. Want dat gebeurt de laatste eeuw nogal eens, en omdat er weinig Geest is, is er meer van de mens dan van God.

Ik heb de laatste jaren ook al zoveel gehoord van: díe loopt met díe en díe met díe! En ... waarin bestaat dat dan? Hierin, als er iemand is waar wel werkzaamheden van God zijn, daar heeft een ander dan zo mee te doen.

Men doet er eens een gebed voor en men wil er eens mee praten, onderwijs geven, ja, en dat is dan om zo iemand gauw aan het einde te krijgen, en dan: ik ben nog ... Nu, als ik op de voorgrond kom, in plaats van Jezus Christus, berg je dan.

Maar als God ons wat oplegt, dan is het anders, dan hebben wij zo'n praat niet. Want men loopt dan afgeladen met de ellende van een ander, met zijn zonde. Als er dan nog bijkomt van het verschrikkelijk oordeel van God over de zonde, en wij daarmee in onze boezem lopen, dan ergeren wij ons ook niet als er een tweede of derde bijkomt die eens met zo iemand praat, net zoals hier die mensen elkaar wel eens zullen hebben afgelost. Die zullen wel geen ruzie met elkaar hebben gemaakt; ik ben nader bij die man dan jij, dus ik moet dragen. Zij hebben elkaar eens afgelost; vele handen maken licht werk. Weg dus met alle eigen, met alle hoogmoed, en "ik"; weg er mee! Dat God ons geve, dat wij de belastingen mogen zijn onder onze naaste, ja het aldus geve, dat het gemeenschappelijk moge zijn om onze naaste als op het hart te dragen, in de liefde en in het geloof, en te brengen tot Jezus Christus, opdat wij er ook in de vrucht mee mogen delen, wanneer Hij Zich zal bewijzen in Zijn genaderijke heerschappij. Want er is gezegende vrucht aan verbonden. Hij betaalt met vol loon uit al degenen die op Hem betrouwen.

Dat de God van alle genade het daartoe heilige, naar de omstandigheden waarin wij zijn, en dat het ons zij tot opwekking, tot besturing en regering, opdat dat alles nog diene, leide en strekke tot eer en verheerlijking en lof en prijs aan Gods nooit genoeg volprezen Naam en goedheid. Amen.

Slotzang:

Psalm 43:3

Zend, HEER, Uw licht en waarheid neder, ...

Zegen: Gaat voorts heen in vrede, en ontvangt de zegen des HEEREN:

De genade van onze Heere Jezus Christus, de liefde Gods des Vaders, en de troostvolle gemeenschap des Heiligen Geestes zij en blijve met u allen. Amen.